

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **M. K.**, nar. x, st. přísl. Ukrajina, bytem x, zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2014 čj. CPR-10853-6/ČJ-2014-930310-V242,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 29. 10. 2014 čj. CPR-10853-6/ČJ-2014-930310-V242, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 6. 2014 čj. KRPA-495283-45/ČJ-2013-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a současně na 1 rok stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 40 dnů po nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce v první řadě namítá, že spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) neboť se žalovaná nevypořádala s námitkami, které žalobce předložil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že žalovaná nedostatečným způsobem odůvodnila napadené rozhodnutí, když z jeho odůvodnění nejsou zřejmé úvahy, kterými se žalovaná při hodnocení podkladů řídila.

Žalobce je dále přesvědčen, že je napadené rozhodnutí prokazatelně v rozporu s ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců., neboť ve svých důsledcích znamená nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a celé jeho rodiny. Žalobce připomíná, že pokud by napadené rozhodnutí nebylo zrušeno, znamenalo by to pro něj v nejbližší době povinnost nedobrovolně opustit území ČR a ponechat tak manželku i jejich nezletilé dcery zcela bezprizorní. Zároveň dodává, že společný návrat na Ukrajinu není možný, jelikož tam jeho manželka nemá žádný majetek, ale ani rodinné, ekonomické či sociální zázemí a v neposlední řadě upozorňuje také na aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině a fakt, že je manželka pouze půl roku po porodu jejich druhé dcery. V této souvislosti poukazuje na fakt, že v rámci vedeného správního řízení bezvýsledně navrhoval uskutečnění výsledku své manželky a to právě za účelem posouzení případných důsledků rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a dalších členů jeho rodiny.

S ohledem na uvedené má žalobce současně za to, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádala ani s podmínkami přiměřenosti správního vyhoštění uvedenými v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce dále uvádí, že měl až do okamžiku zadržení za to, že ho udělené vízum opravňuje k legálnímu pobytu v rámci schengenského prostoru nepřetržitě po celou dobu jeho platnosti, tedy od 25. 6. 2013 do 24. 6. 2014 tj. v souladu s daty uvedenými na tomto vízu. Žalobce podotýká, že byl přesvědčen o oprávněnosti svého pobytu na území ČR a jednal s ohledem na existenci uděleného víza v omylu, který považuje za ospravedlnitelný a s ohledem na okolnosti případu vylučující jakoukoli jeho právní odpovědnost v dané věci.

Stejně tak žalobce nesouhlasí s obsahem opatřeného závazného stanoviska k možnosti jeho vycestování zpět do země původu, neboť se s ohledem na reálně probíhající boje na východě Ukrajiny a i s ohledem na brannou pohotovost důvodně obává o svůj život. Závazné stanovisko dané skutečnosti dle názoru žalobce nijak nereflektuje, a proto ani nelze jeho argumenty a závěry akceptovat.

Závěrem žalobce namítá, že správní orgány v rámci vedeného řízení porušily rovněž § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, přičemž dodává, že žalovaná si neopatřila pro napadené rozhodnutí dostatečné podklady, čímž nerespektovala § 50 odst. 2 správního řádu.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě uvádí, že jelikož jsou v žalobě obsaženy totožné argumenty, na které již plně reagovala v napadeném rozhodnutí, odkazuje na jeho odůvodnění. Žalovaná je přesvědčena, že přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a má za to, že se velmi podrobně vypořádala také s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Pro výše uvedené žalovaná navrhuje, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dne 14. 12. 2013 kontrolován hlídkou Policie České republiky, kdy jako řidič osobního vozidla předepsaným

způsobem nesvítíl potkávacími světly. Žalobce k prokázání totožnosti předložil cestovní pas, z něhož bylo zjištěno, že je držitelem krátkodobého víza typu C, které bylo platné ode dne 25. 6. 2013 do 24. 6. 2014, přičemž umožňovalo žalobci pobyt v délce 90 dnů ode dne vstupu do schengenského prostoru. Poslední v pase zaznamenané vstupní razítko bylo ze dne 30. 6. 2013 ze slovenského hraničního přechodu Vyšné Nemecké. Hlídka proto pojala podezření, že se žalobce zdržuje na území České republiky neoprávněně, jelikož výše uvedené skutečnosti nasvědčovaly, že zde mohl pobývat pouze do 28. 9. 2013 a žalobce v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky zajistila.

Lustrací žalobce v dostupných policejních evidencích byla ověřena jeho totožnost a bylo zjištěno, že mu bylo dříve 2x uloženo správní vyhoštění z území České republiky.

Následujícího dne poté, kdy byl žalobce zajištěn hlídkou policie, tj. 15. 12. 2013, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců neboť žalobce opakovaně porušil české právní předpisy a dále pobýval od 29. 9. 2013 do 14. 12. 2013 na území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

Dne 10. 6. 2014 bylo Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy vydáno rozhodnutí čj. KRPA-495283-45/ČJ-2013-000022, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Žalobci bylo uděleno správní vyhoštění dle již zmíněných § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 citovaného zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Je nesporné, že žalobce byl držitelem krátkodobého víza typu C, které ho opravňovalo k pobytu v délce 90 dnů ode dne vstupu do schengenského prostoru. Jelikož byl poslední potvrzený vstup zjištěn na základě vstupního razítka ze dne 30. 6. 2014, je zcela zřejmé, že se žalobce dne 14. 12. 2013, kdy byl zajištěn hlídkou policie ČR, pohyboval na území České republiky bez platného víza. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, který tvrdil, že se až do 14. 12. 2013 domníval, že ho udělené vízum opravňuje k legálnímu pobytu v rámci schengenského prostoru po celou dobu jeho platnosti, tedy od 25. 6. 2013 do 24. 6. 2014. Jednak je nutno uvést, že přímo na vízu je mimo zmíněných dat poznamenána také samotná maximální možná délka pobytu, k níž vízum držitele opravňuje a to ve třech různých jazycích. Tvzení žalobce se proto soudu jeví jako účelové a to tím spíše, že nejde o osobu, která by se jednání naplňující skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců dopustila poprvé. V této souvislosti je třeba poukázat na dvě dřívější

rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 7. 10. 2009 čj. CPPH-21166/ČJ-2009-004003 a ze dne 26. 1. 2012 čj. KRPA-10081/ČJ-2012-000022. Cizinec musí sám dbát na to, aby dodržoval právní předpisy České republiky a měl by si zároveň uvědomovat rizika, která z porušování právních předpisů plynou a to zejména tehdy, kdy již musel 2x nuceně z území České republiky vycestovat a vízový proces mu jistě není neznámý.

Za těžiště žaloby lze považovat žalobcovu argumentaci směřující proti posuzování možného porušení práva na respektování jeho rodinného a soukromého života. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Soud neshledal v postupu žalované ani správního orgánu prvního stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala a naplňovala podstatu žalobní námitky vznesené žalobcem. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce posuzovaly a hodnotily a stejně tak řádně zdůvodnily závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Vycházely při tom také z pobytové minulosti žalobce, který přestože byl již dříve dvakrát vyhoštěn, opět své povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců nerespektoval. Je nepochybné, že žalobce má na území ČR manželku a dvě dcery, nicméně z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, že si správní orgány tento fakt plně uvědomovaly. Existenci zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nijak nepopřely, avšak dospěly k závěru, že tento dosáhne pouze intenzity, kterou předpokládá zákon o pobytu cizinců, a proto od uložení správního vyhoštění neupustily.

Lze konstatovat, že správní orgány obou stupňů správně vážily na straně jedné zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který žalobce svým jednáním opakovaně porušoval, a na straně druhé zásah do jeho soukromého či rodinného života, jenž by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí o vyhoštění na dobu 1 roku, a dospěly k závěru, že v daném případě vyhoštění žalobce z území ČR na omezenou dobu není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje a má za to, že osobní zájmy žalobce byly zohledněny dostatečně.

Žalobce si přinejmenším měl a mohl být vědom svého nelegálního pobytu, který však nijak neřešil. Neprojevil žádný zájem o dobrovolné řešení či nápravu nastalé situace a lze předpokládat, že nebýt zjištění policie k ukončení pobytu žalobce na území ČR by nedošlo a ten by ve svém nelegálním jednání pokračoval i nadále. V případě žalobce nebylo správní vyhoštění uloženo pro ojedinělé protiprávní jednání, kdy naopak, jde o opakovaný pobyt bez

příslušného oprávnění. Na závažnost protiprávního jednání žalobce proto nutno pohlížet také s ohledem na recidivu žalobce spočívající v opakovaném porušování zákona o pobytu cizinců.

Ve vztahu k hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nutno dodat, že to byl právě žalobce, kdo svým liknavým přístupem k pobytovému statusu a k zákonu o pobytu cizinců vystavil do nelehké situace též svou manželku a nezletilé dcery. Žalobce si měl být vědom důsledků svého neoprávněného pobytu a možného odloučení. Právě osobní chování žalobce vedlo v dané věci v konečném důsledku k vydání rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Žalovaná zároveň zcela správně podotkla, že manželka žalobce žila na území České republiky sama s dcerou i před příjezdem žalobce dne 30. 6. 2013. Byť je pravdou, že mezi tím manželka žalobce znovu otěhotněla a v květnu 2014 porodila druhou dceru, je zároveň nesporné, že žalobce svůj rodinný život rozvíjel i přes značně nejistý pobytový status, který nijak neřešil. Přehlédnout nelze ani rodinné zázemí, které má, dle vyjádření samotného žalobce ze dne 15. 12. 2013, jeho manželka na Ukrajině. Pakliže zmínil, že zde má matku a tři sourozence, přičemž matku navštěvuje v jejím rodinném domě 4x ročně, nelze dle soudu hovořit o nulovém sociálním a rodinném zázemí, jak naznačoval žalobce v žalobě.

Jako důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce, že pro spolehlivé zjištění rodinných vazeb měla žalovaná vyslechnout rovněž jeho manželku. Zdejší soud připomíná, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Již správní orgán I. stupně v posuzované věci zcela přesvědčivě vyložil, z jakého důvodu neshledal provádění výslechu žalobcovy manželky potřebným. Správní orgány rodinné poměry žalobce nikterak nezpochybňovaly a další výslech k této otázce proto shledaly nadbytečným. S tímto závěrem zdejší soud souhlasí, neboť jistě by nebylo efektivní, aby se k existenci prokázaných soukromých a rodinných vazeb vyjadřovali v řízení všichni rodinní příslušníci. Smyslem dokazování není opakování totožných skutečností z několika různých zdrojů, ale uvádění skutečností, které nejsou v řízení dosud známy, či se je dosud nepodařilo věrohodným způsobem prokázat. V posuzovaném případě žalovaná existenci vztahu mezi žalobcem a jeho družkou nikterak nepopírala a již na základě vyjádření žalobce se tímto vztahem zabývala a to především ve vazbě na § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na uvedené nemůže soud souhlasit ani s námitkami žalobce, v nichž poukazoval na porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Zmíněná ustanovení správním orgánům ukládají zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby jeho rozhodnutí odpovídalo okolnostem konkrétního případu a dále uvést v odůvodnění důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgány vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Soud má za to, že v posuzovaném případě správní orgány uvedeným povinnostem dostály a není proto důvod přisvědčit této obecně formulované námitce žalobce.

V posuzovaném případě nesouhlasí soud ani s názorem žalobce, že by správní orgány do svých rozhodnutí nezahrnuly hodnocení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Zejména správní orgán I. stupně se podrobně zabýval okolnostmi opakovaného nelegálního pobytu žalobce ve srovnání s velmi krátkými pobyty na základě víz vydaných v jiných členských státech EU a skutečností, že žalobce neměl na území ČR nikdy povolen žádný druh pobytu. Z této úvahy dále vyplynuly také velmi omezené či spíše nulové ekonomické a sociální vazby v ČR, které se v žalobcově případě soustřeďují stále zejména do země původu.

Soud má za to, že relevantní kritéria pro hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění v daném případě správní orgány nepřehlédly a posuzovaly vše důležité pro konečný závěr. Soud shledal odůvodnění správních orgánů jako dostatečné a přesvědčivé a nepřisvědčil námitce žalobce týkající se absentujícího odůvodnění přiměřenosti. S ohledem na skutkový stav dává soud jejich závěrům za pravdu.

Poslední žalobcovou námitkou, s níž se soud vypořádal, byla tvrzená neaktuálnost závazného stanoviska ministerstva vnitra. Ze správního spisu soud zjistil, že závazná stanoviska k možnosti vycestování žalobce byla vydána dvě a to dne 14. 1. 2014 čj. KRPA-495283/ČJ-2013-000022 a dne 17. 4. 2014 čj. KRPA-495283/ČJ-2013-000022.

Podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců si je v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 a 120 téhož zákona policie povinna vyžádat závazné stanovisko ministerstva vnitra o tom, zda vycestování cizince je možné (ustanovení § 179 zákona o pobytu). Závazné stanovisko k možnosti vystěhování cizince je tedy úkonem předběžné povahy, který náleží mezi obligatorní podkladové materiály, které je policie povinna si opatřit před vydáním vlastního rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, aby nedošlo k vyhoštění cizince, kterému by hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Vážnou újmu definuje k tomuto účelu odst. 2 § 179 zákona o pobytu cizinců a rozumí se jí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo konečně takové vycestování cizince, které by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

S ohledem na aktuální konfliktní situaci na Ukrajině se ministerstvo vnitra zabývalo především touto skutečností, přičemž o věci uvážilo tak, že žalobci nebezpečí vážné újmy nehrozí. Tento závěr zdůvodnilo jednak povahou napětí, které se aktuálně týká východní Ukrajiny a nikoliv zakarpatské oblasti na západě země, odkud pochází žalobce a dále skutečností, že žalobce na Ukrajinu sám několikrát do roka cestuje za svou rodinou, pročez ministerstvo uzavřelo, že hrozící nebezpečí nedosahuje takové intenzity, jak žalobce předestřel a jakou předpokládá § 179 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra učinilo kvalifikovanou úvahu, že v případě žalobce neexistují překážky vycestování, jež by bránily návratu do jeho země a správní orgány dané stanovisko v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu promítly do svých rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění. Ani tuto námitku žalobce tudíž soud neshledal důvodnou.

Podle názoru soudu správní orgány v souzené věci zjistily skutečný stav věci, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že dostatečně ověřily a posoudily veškeré okolnosti případu. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.r.s. Napadené rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce plně odráží zájem České republiky na sankcionování opakovaného porušení zákona o pobytu cizinců a současně nepříznivý zásah do rodinného a soukromého života žalobce omezuje na dobu 1 roku.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.r.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. ledna 2015

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně